

Límit(s)

Jaume Pont

Pòrtic

El poeta s'enfangà fins als genolls.

L'ordre es mitifica, se'n va. Res no li cerca més indecís, tan feixuc i dèbil, tan llunyà, com la casualitat imperiosa del poema.

Després, volgudament, de cop, el ritu fou pretext d'una història, crida borrosa d'una mà: perill.

Paradoxa i absurd. Realitat o ficció. Esclat de tota identitat?

Solament abscés de l'escriptura.

Res no ets tu, ni mai, decebuda la variable motllura de la carn, li mancaren agulles als sentits. Dia i nit, nit i, gairebé, dia.

El poeta sap que el lector és delicat i impúber. Cast. Moral.

El poeta, però, reconeix, al vol el caràcter de prostituta incondicional de la poesia.

I se senti violat, travessat, quasi prenyat pels mots i els lligams ridículs del vers. I se senti defecat i brut i, al capdavant, obsessió d'un mirall emmirallat: trobador de luxe de la presència sentimental dels límits.

Aquests poemes volen ser la consciència mateixa de la fi.

Llegiu-los des de dins de la gàbia.